

onthult en verhult'

"Iets anders wat ik als kind graag deed, was me vermommen. Ik droeg lange jurken, laveerde op hoge hakken door het huis en over straat. Eens adolescent gingen kleren me geweldig fascineren. Ik droomde ervan iets met stoffen te doen, pas later kwam ik tot de exploratie van dat lichaam dat in de kleren stak. Ik kwam aan de kost al dansend, later deed ik acts, nog later stripte ik. Meteen kende ik de ware proporties van dat 'vak'. Striptease is geen gymnastiek, geen dans, geen kunst. En het is evenmin een vak. Therapie is misschien een te groot woord maar het gaat wel in die richting.

"Weet je, bij striptease sublimeer je. Hoe meer kleren je uitdoet, hoe meer jouw intimiteit en persoonlijkheid zich verstoppen. Ik voelde het als iets dubbels aan: ik wou in het licht gaan staan, maar dan veilig verborgen. En paradoxaal genoeg moest ik me naakt presenteren om dat te kunnen doen. Nee, striptease is geen kunst. Je hebt een act, je speelt een stereotype. In clichébeelden kun je niets meegeven, in kunstvormen uiteraard wel. Striptease verhoudt zich tegenover kunst zoals catch zich verhoudt tegenover boksen. Het eerste is gefingeerd, onecht, stereotiep, want er wordt 'een nummertje' opgevoerd. In kunst wordt aan échte expressie gedaan, net zoals er bij boksen échte klappen vallen.

"Ik heb nooit in clubs gewerkt, ik wou ook niet in rechtstreeks contact gaan met

de toeschouwers. Na mijn act moeten praten met mannen of met hen iets drinken, ik heb het een paar keer geprobeerd, maar het lukte me niet. Ik was niet geïnteresseerd in hun gedoe, hun problemen met vrouwen, hun zieligheid. Gelukkig werkte ik met een agentschap en dat bood me de beste bescherming. Ik deed feestjes, ging naar openingen van bedrijven, restaurants, was er op grote verjaarpertijen. Dansen en weg. Het lukte mannen zelden om me aan te raken. Ze probeerden, maar ik was bijzonder inventief in het ontlopen van hun gretige handen. Ik bepaal zelf, controleer, anders mislukt het.

"Dit jaar vier ik dat ik twintig jaar geleden begonnen ben met het strippen. Ik kende toen een meisje met wie ik in een restaurant samenwerkte en zij deed dat werk al eerder. Zij had een mannelijke stripper ontmoet, een van de eerste overigens, die op de Brusselse kermis werkte aan de Zuid. Hij vroeg vrouwelijke strippers om met hem samen te werken. Ik zei meteen ja. Heel impulsief. En dat naakt, het naakt op een podium staan, heb ik ook snel overwonnen. Trouwens, hoe lang ben je naakt tijdens zo'n act? Je bent lang onderweg ernaartoe. Eens helemaal ontkleed duurt het amper een paar seconden, daarna ben je weer weg. Eens bloot valt er overigens niet zoveel te beleven. Blijf je daarna verder doen dan wordt het porno. Er zijn meisjes die jaren nadat ze stopten

met de gedachte blijven zitten dat ze dát deden. Zich naakt vertonen. Ik niet. Ik bevond me in een vesting. Mijn zeepbel van vroeger bleef, alleen was de zeepwand een stenen wand geworden.

"Schaamte ken ik evenmin. Ook al pelde ik me af, tot mijn huid helemaal bloot was, onderweg be kroop me nooit het gevoel: 'Oei, zo meteen sta ik zonder iets om het lijf, overgeleverd'. Ik wist zodra ik op mijn plek stond en eraan begon waar het zou eindigen. Omdat ik dat accepteer-

Ik voelde het als iets dubbels aan: ik wou in het licht gaan staan, maar dan veilig verborgen. Paradoxaal genoeg moest ik me naakt presenteren om dat te kunnen doen

de en niet meer met mijn lichaam deed dan het tonen, ben ik vrij ongeschonden uit dit milieu gekomen.

"Striptease kan je helen van kwetsuren. Hoe en waarom ik wonden opliep in mijn leven is persoonlijk, maar strippen heeft geholpen tijdens het proces van genezing. Iedereen is ooit gekwetst, denk ik, als kind of later. Het is daarna zaak je kans te grijpen of te krijgen om te helen. Ik heb het dus via deze weg gedaan. Ik heb bijvoorbeeld niet met mijn vader samengeleefd toen ik kind was. Later heb ik meisjes, collega-strippers, gevraagd wat hun verhouding met hun vader was toen ze klein waren. Ik kreeg steeds hetzelfde antwoord. Of de vader was er niet, of hij was veel afwezig. Sommige meisjes waren zich daar enorm van bewust, hadden die figuur ook gemist, anderen hadden daar niet zo over doorgedacht. Ik dacht echter dat ik uit die gemeenschappelijke verhalen één conclusie kon trekken: allen voelden wij een gebrek. Zeker bij kleine meisjes is de vaderfiguur zeer functioneel, belangrijk in de psychologische ontwikkeling. Omdat ik mijn vader amper kende en geen mogelijkheid kreeg een vaderfiguur, eventueel elders, te creëren, heb ik later striptease aangewend om dat gemis uit te drukken. Die constante verleiding op de scène, sterk begrensd, was een manier om dat tekort aan aandacht van die specifieke persoon te beleven, en ermee om te gaan. Het publiek bleef op

afstand, zoals de vader op afstand hoort te blijven. Hij is er, is trots op zijn prinsesje, maar hij raakt zijn dochter uiteraard niet aan.

"Het was tijdens sessies psychoanalyse dat ik tot deze bijzondere these ben gekomen. Ik ben een paar jaar in psychoanalyse gegaan, intussen is dat afgelopen. Het was een bijzonder nuttige ervaring. Het strippen ben ik intussen ook gestopt. Maar of het helemaal ophoudt, in gedachten dan? Ik weet het niet. Hier kan ik de link leggen met psychoanalyse op zich. Je stopt met ernaartoe te gaan, maar stopt het werkelijk, in jouw hoofd? Volstaat het dat je knopen hebt ontward, is daarmee alles afgehandeld? De feiten, de gegevens blijven er wel. Ik ben misschien genezen via het strippen, maar ik heb het intussen wel gedáán."

"Deze theaterproductie, dit prachtige project, komt eigenlijk op het juiste ogenblik, nu het stripleven nog in me nazindert en ik op een soort scharniermoment zit. *Nachtschade* is noch catch, noch boksen, het bevindt zich mooi in het midden. Toch heb ik hier ondervonden dat de voorbije jaren bij mij iets werd doorgeknipt. De mensen van Victoria hadden me gevraagd een stripact te doen voor een promotiefilmpje. Ze zouden niet mij filmen, maar de toeschouwers. Ik heb ervoor gepast, had geen zin. Dit klinkt misschien vreemd, maar ik zou het zelfs niet meer durven."

